Allah, geçmiş ve gelecek bütün insanları dümdüz bir alanda toplayacak. Seslenenin sesi duyulacak ve gözler onları görecek. Güneş yaklaşacak. İnsanlar dayanamayacakları bir sıkıntı ve elem çekecekler

Ebû Hureyre -radıyallahu anh-'dan rivayet edildiğine göre, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e bir parça et getirilmişti ve hoşuna gittiği için ön budu kendisine ikram edildi. Bundan bir lokma aldı ve sonra şöyle dedi: «Ben Kıyamet Günü insanların efendisiyim. Biliyor musunuz, neden? Allah, geçmiş ve gelecek bütün insanları dümdüz bir alanda toplayacak. Seslenenin sesi duyulacak ve gözler onları görecek. Güneş yaklaşacak. İnsanlar dayanamayacakları bir sıkıntı ve elem çekecekler. İnsanlar, 'Başımıza geleni görmüyor musunuz? Rabbiniz katında size şefaat edecek birini tanımıyor musunuz?' diyecekler. Sonra bazı insanlar birbirlerine, 'Adem'e gidin' diyecekler. Bunun üzerine Adem -aleyhisselam-'a gelecekler ve ona, 'Sen insanların babasısın. Allah seni kendi elleriyle yarattı, sana ruhundan üfledi ve meleklere sana secde etmelerini emretti. Rabbin katında bizim için şefaat et. Ne halde olduğumuzu, başımıza geleni görmüyor musun?' diyecekler. Bunun üzerine Adem, "Rabbim bugün öyle büyük bir öfkeyle öfkelendi ki, daha önce hiç böyle öfkelenmemişti ve bundan sonra da öfkelenmeyecektir. Rabbim bana o ağaca yaklaşmamı yasaklamıştı, ama ben O'nu dinlemedim. Ben ise şimdi kendi nefsimi kurtarmaya bakıyorum, kendimi, kendimi! Siz başkasına gidin; Nuh'a gidin" diyecek. Bunun üzerine onlar Nuh'a gidecekler ve "Ey Nuh! Sen yeryüzü halkına gönderilen ilk rasûlsün. Allah seni çok şükreden bir kul olarak isimlendirdi. Rabbin katında bizim için şefaat et. Görmüyor musun, ne haldeyiz?" diyecekler. Bunun üzerine o şöyle diyecek: "Rabbim bugün öyle büyük bir öfkeyle öfkelendi ki, daha önce hiç böyle öfkelenmemişti ve bundan sonra da öfkelenmeyecektir. Benim bir icabet edilecek bir duam vardı; onu da kendi kavmimin aleyhine kullandım. Ben ise şimdi kendi nefsimi kurtarmaya bakıyorum, kendimi, kendimi! Siz başkasına gidin. İbrahim'e gidin." Bunun üzerine insanlar İbrahim'e gelip: "Ey İbrahim! Sen Allah'ın peygamberi ve yeryüzündeki halilisin. Rabbin katında bizim için şefaat et. Görmüyor musun, ne haldeyiz?" diyecekler. Bunun üzerine İbrahim onlara şöyle diyecek: "Rabbim bugün öyle büyük bir öfkeyle öfkelendi ki, daha önce hiç böyle öfkelenmemişti ve bundan sonra da öfkelenmeyecektir. Ben vaktiyle üç defa yalan söyledim. Ben şimdi kendi nefsimi kurtarmaya bakıyorum, kendimi, kendimi! Siz başkasına gidin; Musa'ya gidin." Bunun üzerine Musa'ya gelecekler ve: "Ey Musa! Sen Allah'ın peygamberisin. Allah, peygamberlik risaleti ve kelamıyla seni diğer insanlara üstün kılmıştır. Rabbin katında bizim için şefaat et. Görmüyor musun, ne haldeyiz?" diyecekler. O da, şöyle diyecek: "Rabbim bugün öyle büyük bir öfkeyle öfkelendi ki, daha önce hiç böyle öfkelenmemişti ve bundan sonra da öfkelenmeyecektir. Ben, öldürülmesi emredilmeyen bir cana kıydım. Ben ise şimdi kendi nefsimi kurtarmaya bakıyorum, kendimi, kendimi! Başkasına gidin. Meryem oğlu İsa'ya

gidin.” Bunun üzerine insanlar İsa’ya gidip ona şöyle diyecekler: “Ey İsa! Sen Allah’ın peygamberi, Meryem’e ulaştırdığı kelimesi ve O’ndan bir ruhsun. Sen daha beşikte bir bebekken insanlarla konuşuyordun. Rabbin katında bizim için şefaat et. Ne hale geldiğimizi görmüyor musun?” Bunun üzerine İsa şöyle diyecek: “Rabbim bugün öyle büyük bir öfkeyle öfkelendi ki, daha önce hiç böyle öfkelenmemişti ve bundan sonra da öfkelenmeyecektir.'' Kendisi hakkında hiçbir günahı zikretmeden şöyle devam edecek: ''Ben kendi nefsimi kurtarmaya bakıyorum, kendimi, kendimi! Başkasına gidin. Muhammed'e gidin!” Bunun üzerine onlar Muhammed’e gidip şöyle diyecekler: “Ey Muhammed! Sen Allah’ın rasûlü ve peygamberlerin sonuncususun. Allah senin geçmiş ve gelecek bütün günahlarını bağışladı. Rabbin katında bizim için şefaat et. Bizim ne durumda olduğumuzu görmüyor musun?'' Bunun üzerine ben de çıkıp Arş’ın altına geleceğim. Aziz ve Celil olan Rabbimin önünde secdeye kapanacağım. Sonra Allah bana, kendisine yönelik hamdlerden ve güzel övgülerden öyle şeyler ilham eder ve açar ki, bunları benden önce hiçbir kimseye açmamıştır. Sonra şöyle denilecek: ''Ey Muhammed! Başını kaldır, iste, sana istediğin verilecektir. Şefaat et, şefaatin kabul edilecektir.'' Bunun üzerine başımı kaldıracağım ve şöyle diyeceğim: ''Ey Rabbim! Ümmetim. Ey Rabbim! Ümmetim. Ey Rabbim! Ümmetim.'' Sonra denilecek ki: Ey Muhammed! Ümmetinden hesaba çekilmeyecek olanları Cennet kapılarının en sağındaki kapıdan içeri al. Esasen onlar, diğer kapılarda da insanlara ortaktırlar. Sonra Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu: "Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, Cennet kapılarından her birinin iki kanadı arasındaki mesafe Mekke ile Himyer arasındaki mesafe kadardır. -Veya Mekke ile Busra arasındaki mesafe kadardır.-"

[Sahih Hadis] [Muttefekun aleyh]

Peygamber Efendimiz -sallallahu aleyhi ve sellem-, ashabıyla birlikte bir yemek davetindeydi. Kendisine bir koyunun ön budu ikram edildi. Bu, koyun etinde onun en çok hoşuna giden kısmıydı. Dişlerinin ucuyla ondan bir parça ısırdı ve sonra onlara şöyle dedi: ''Ben Kıyamet Günü insanların efendisiyim.'' Bunu, Yüce Allah'ın lütfunu dile getirmek için söylemiştir. Sonra şöyle dedi: ''Bunun neden olduğunu biliyor musunuz? Çünkü insanlar Kıyamet Günü geniş, düz ve alabildiğine uzanan tek bir düzlükte toplanacaklar. Orada bulunanlara bir davetçi seslendiğinde herkes duyacak ve bir bakan göz onlara baktığında hiçbir şey gizli kalmaksızın hepsini birden kuşatacaktır. Çünkü yer dümdüzdür; orada hiç kimsenin bakışlardan gizlenebileceği bir şey (engel) yoktur ve bakışlar hepsine ulaşıp nüfuz eder. Yani bir insan konuşacak olsa en sondaki kişi bile onu duyar, göz de hepsini birden görür. Güneş, mahlukata bir mil kadar yaklaşır. İnsanlar, dayanamayacakları ve katlanamayacakları kadar büyük bir gam, keder ve sıkıntıya düşerler. Nihayetinde şefaat yoluyla bir kurtuluş arayışına girerler. Bunun üzerine Aziz ve Celil olan Allah, iman ehline insanlığın babası Adem’e gitmelerini ilham eder. Onlar da Adem’e gelip, Allah katında kendilerine şefaatçi olması ümidiyle onun faziletlerini zikrederler. Ona şöyle derler: 'Sen insanlığın babası Adem'sin. Allah seni kendi eliyle yarattı, meleklerini sana secde ettirdi, sana her şeyin ismini öğretti ve sana ruh üfleyip can verdi. Fakat o, mazeret beyan ederek şöyle der: 'Şüphesiz ki Rabbim bugün, daha önce hiç olmadığı kadar ve bundan sonra da asla olmayacağı kadar dehşetli bir şekilde gazaplanmıştır.' Sonra kendi hatasını hatırlar; o hata, Allah Subhanehu ve Teâlâ'nın kendisine bir ağaçtan yemesini yasaklamış, kendisinin ise ondan yemiş olmasıdır. Ve şöyle der: 'Bugün ancak benim nefsim şefaate muhtaçtır! Benden başkasına gidin, Nuh’a gidin!'" Bunun üzerine insanlar Nuh'a gelip şöyle derler: Sen, Allah'ın yeryüzü halkına gönderdiği ilk rasûlsün ve

Allah seni şükreden bir kul olarak isimlendirdi. Şüphesiz ki Aziz ve Celil olan Allah bugün, daha önce hiç olmadığı kadar ve bundan sonra da asla olmayacağı kadar dehşetli bir şekilde gazaplanmıştır. Üstelik benim (vaktiyle) kavmimin aleyhine yaptığım bir bedduam vardı. Bugün ancak benim nefsim şefaate muhtaçtır! Benden başkasına gidin, İbrahim'e gidin! Bunun üzerine insanlar İbrahim'e gelip şöyle derler: Sen Allah'ın yeryüzündeki halilisin (dostusun).Rabbin katında bizim için şefaat et, bizim ne durumda olduğumuzu görmüyor musun? Fakat o da onlara şöyle der: 'Şüphesiz ki Rabbim bugün, daha önce hiç olmadığı kadar ve bundan sonra da asla olmayacağı kadar dehşetli bir şekilde gazaplanmıştır. Üstelik ben (vaktiyle) üç defa yalan söylemiştim.' Bunlar; '(Ben) hastayım' demesi, 'Belki de bunu şu büyükleri yapmıştır' demesi ve hanımı Sare'ye, onun şerrinden kurtulabilmek için 'Ona benim kız kardeşim olduğunu söyle' demesidir. Hakikat şu ki, bu üç söz aslında gerçeğe aykırı görünse de başka bir kastı olan, üstü kapalı ve kinayeli sözlerdendi. Fakat görünüşleri yalan suretinde olduğu için, İbrahim -aleyhisselam- kendini şefaat makamına layık görmeyip küçülterek bu sözlerden dolayı (Allah'tan) korkup çekinmiştir. Çünkü Allah'ı en iyi tanıyan ve O'na mertebece en yakın olan kimse, O'ndan en çok korkan kimsedir. Sonra şöyle dedi: Bugün ancak benim nefsim şefaate muhtaçtır! Benden başkasına gidin, Musa'ya gidin! Bunun üzerine insanlar Musa'ya gelip şöyle derler: 'Ey Musa! Sen Allah'ın resulüsün. Allah seni risaletiyle ve seninle doğrudan konuşmasıyla insanların üzerinde bir makama seçip üstün kıldı. Rabbine karşı bize şefaat et, içinde bulunduğumuz şu hali görmüyor musun?!' Fakat o da şöyle der: 'Şüphesiz ki Rabbim bugün, daha önce hiç olmadığı kadar ve bundan sonra da asla olmayacağı kadar dehşetli bir şekilde gazaplanmıştır. Üstelik ben (vaktiyle) öldürülmesi emredilmemiş olan bir cana kıymıştım. Bugün ancak benim nefsim şefaate muhtaçtır! Benden başkasına gidin, Meryem oğlu İsa'ya gidin! Bunun üzerine insanlar İsa'ya gelip şöyle derler: 'Ey İsa! Sen Allah'ın resulüsün, O'nun Meryem'e ilka ettiği (ulaştırdığı) kelimesi ve sana can verdiği bir ruhsun. Üstelik daha beşikte bir bebekken insanlarla konuştun. Rabbine karşı bize şefaat et, içinde bulunduğumuz şu hali görmüyor musun?!' Fakat o da şöyle der: 'Şüphesiz ki Rabbim bugün, daha önce hiç olmadığı kadar ve bundan sonra da asla olmayacağı kadar dehşetli bir şekilde gazaplanmıştır.' İsa -aleyhisselam- herhangi bir günah/hata zikretmedi (ve şöyle devam etti): 'Bugün ancak benim nefsim şefaate muhtaçtır! Benden başkasına gidin, Muhammed'e gidin! Bunun üzerine insanlar Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-e gelirler ve şöyle derler: 'Ey Muhammed! Sen Allah'ın resulü ve peygamberlerin sonuncususun. Allah senin geçmiş ve gelecek bütün günahlarını bağışlamıştır. Rabbine karşı bize şefaat et, içinde bulunduğumuz şu hali görmüyor musun?! Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuştur: 'Bunun üzerine ben gider, Arş'ın altına varırım ve Aziz ve Celil olan Rabbim için secdeye kapanırım. Sonra Allah, Kendi zatını övüp sena etmem için bana, benden önce hiç kimseye açmadığı (ilham etmediği) eşsiz hamdleri ve güzel övgüleri açar. Ardından şöyle nida edilir: Ey Muhammed! Başını kaldır; iste, istediğin sana verilecek; şefaat et, şefaatin kabul edilecektir! Ben de başımı kaldırırım ve şöyle derim: Ümmetim yâ Rabbi, ümmetim yâ Rabbi, ümmetim yâ Rabbi! Nihayetinde O'nun şefaati kabul olunur. Sonra ona şöyle denilir: Ey Muhammed! Ümmetinden hiç hesaba çekilmeyecek olanları Cennet'in sağ kapısından içeri koy. Onlar, bunun dışındaki diğer kapılarda da insanların ortaklarıdırlar (diğer kapılardan da geçebilirler). Sonra şöyle buyurmuştur: Nefsim elinde olan Allah'a yemin ederim ki, Cennet kapısının iki yakasının arası, Mekke ile Yemen'deki Sana'nın arası kadardır. Ya da Mekke ile Şam'daki Busra (Havran şehri) arası kadardır.